॥ मृत्युञ्जयहोम-मन्त्राः॥

अपैतु मृत्युर्मृतंं न आगंन्वैवस्वतो नो अभयं कृणोतु। पूर्णं वनस्पतेरिवाभिनंः शीयता रियाः सर्चतां नः शचीपितिः॥१॥ परं मृत्यो अनु परेहि पन्थां यस्ते स्व इतरो देवयानांत्। चक्षुंष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि मा नंः प्रजा रिषेषो मोत वीरान्॥२॥

वातं प्राणं मनसाऽन्वा रंभामहे प्रजापंतिं यो भुवंनस्य गोपाः। स नों मृत्योस्रायतां पात्व १ हंसो ज्योग्जीवा ज्रामंशीमहि॥३॥

अमुत्र भूयादध् यद्यमस्य बृहंस्पते अभिशंस्तेरमुंशः। प्रत्यौहतामिश्वनां मृत्युमंस्माद्देवानांमग्ने भिषजा शचींभिः॥४॥ हिर् हरंन्तमनुंयन्ति देवा विश्वस्येशांनं वृषमं मंतीनाम्। ब्रह्म सरूपमनुंमेदमागादयंनं मा विवंधीर्विक्रंमस्व॥५॥ शल्कैर्ग्निमंन्यान उभौ लोकौ संनेमहम्। उभयौर्लोकयोरं-ऋध्वाऽतिं मृत्युं तराम्यहम्॥६॥

मा छिंदो मृत्यो मा वंधीमां मे बलं विवृंहो मा प्रमोंषीः। प्रजां मा में रीरिष आयुंरुग्र नृचक्षंसं त्वा हुविषां विधेम॥७॥ मा नों महान्तंमुत मा नों अर्भकं मा न उक्षंन्तमुत मा नं उक्षितम्। मा नों वधीः पितरं मोत मातरं प्रिया मा नंस्तनुवों रुद्र रीरिषः॥८॥

मा नंस्तोके तनेये मा न आयंषि मा नो गोषु मा नो अश्वेष

रीरिषः। वीरान्मा नो रुद्र भामितो वंधीर्ह्विष्मंन्तो नर्मसा विधेम ते॥९॥

प्रजापते न त्वदेतान्यन्यो विश्वां जातानि परिता बंभूव। यत्कामास्ते जुहुमस्तन्नों अस्तु वयः स्याम् पत्यो रयीणाम्॥१०॥

यतं इन्द्र भयांमहे ततो नो अभयं कृधि। मर्घवन्छुग्धि तव तन्नं ऊतये विद्विषो विमृधो जिह्॥११॥

स्वस्तिदा विशस्पतिवृत्रहा विमृधो वृशी। वृषेन्द्रः पुर एंतु नः स्वस्तिदा अभयङ्करः॥१२॥

त्र्यम्बकं यजामहे सुगुन्धिं पृष्टिवर्धनम्। उर्वारुकिमिव बन्धनानमृत्योर्मुक्षीय माऽमृतात्॥१३॥

अपंमृत्युमपृक्षुधम्। अपेतः श्रापर्थं जिहि। अधां नो अग्र आवंह। रायस्पोष सहस्रिणम्॥१४॥

ये ते सहस्रम्युतं पाशाः। मृत्यो मर्त्याय हन्तंवे। तान् यज्ञस्यं माययाः। सर्वानवंयजामहे॥१५॥

जातवंदसे सुनवाम् सोमं मरातीयतो निदंहाति वेदंः। स नंः पर्षदितं दुर्गाणि विश्वां नावेव सिन्धं दुरिताऽत्यग्निः॥१६॥ भूर्भुवः स्वंः। ओजो बलम्। ब्रह्मं क्षुत्रम्। यशों महत्। सत्यं तपो नामं। रूपममृतम्। चक्षुः श्रोत्रम्। मन् आयुंः। विश्वं यशों महः। समं तपो हरो भाः। जातवंदा यदि वा पावकोऽसिं। वैश्वानरो यदि वा वैद्युतोऽसिं। शं प्रजाभ्यो यजंमानाय

लोकम्। ऊर्जं पृष्टिं ददंद्भ्यावंवृथ्स्व॥१७॥
मृत्युर्नेश्यत्वायुंविर्धतां भूः॥१८॥
मृत्युर्नेश्यत्वायुंविर्धतां भुवंः॥१९॥
मृत्युर्नेश्यत्वायुंविर्धतां भूषंः॥२०॥
मृत्युर्नेश्यत्वायुंविर्धतां भूर्भुवः सुवंः॥२१॥ मृत्युर्नेश्यत्वायुंविर्धताम्॥
॥ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

श्रिक्ष

(तैत्तिरीयारण्यकम् – ४/प्रपाठकः – ३/अनुवाकः – १५)

हिर् हर्गन्तमनुंयन्ति देवाः। विश्वस्येशानं वृष्मं मंतीनाम्। ब्रह्म सरूपमनुंमेदमागात्। अयनं मा विवंधीर्विक्रंमस्व। मा छिदो मृत्यो मा वंधीः। मा मे बलं विवृंहो मा प्रमोषीः। प्रजां मा में रीरिष् आयुंरुग्र। नृचक्षंसं त्वा ह्विषां विधेम। स्द्यश्चंकमानायं। प्रवेपानायं मृत्यवे॥१॥ प्रास्मा आशां अशृण्वन्। कामेनाजनयन्पुनंः। कामेन मे काम आगात्। हृदंयाद्धृदंयं मृत्योः। यदमीषांमदः प्रियम्। तदैतूपमाम्भि। परं मृत्यो अनु परेहि पन्थांम्। यस्ते स्व इतंरो देवयानात्। चक्षुंष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि। मा नंः प्रजाः रीरिषो मोत वीरान्। प्र पूर्वं मनंसा वन्दंमानः। नाधंमानो वृष्मं चंर्षणीनाम्। यः प्रजानांमेकराण्मानुंषीणाम्। मृत्यं यंजे प्रथमजामृतस्यं॥२॥

By generated on February 28, 2025

Downloaded from

♦ http://stotrasamhita.github.io | • StotraSamhita | Credits